

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkesz prédikációja

Távol az Úrtól

„Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.”

(Ján. 4, 9-10)

A vak ember, akinek reménye sincs

Isten szeretné megmutatni nekünk – akik a test rabságában élünk – hogy van egy másik világ is, egy olyan világ, ami különbözik a látható és hallható világtól. Isten szeretné a testben lakozó szívünket egy új helyre vezetni. Ezért adta nekünk a Bibliát.

Az Észak-Koreában élő emberek rendkívül szegényen élnek. Noha rengetegen átszöknek Észak Koreából Kínába, mégsem érzik magukat szerencsétlennek. Vajon miért? Nos azért, mert Észak Koreán kívül más országot még nem láttak. Az ország vezetője, Kim Il Sung ugyanis becsapja népét, miszerint az ő országuk nem más, mint a „paradicsom” – és ezt ők maguk is elhiszik. Amennyiben Dél-Koreát összehasonlítják saját paradicsomi országukkal, úgy természetesen azt gondolják, hogy Dél-Korea egy szegénységtől sújtott ország. Az emberek kizárólag a látottak és hallottak alapján ismerik a világot. Mivel a saját világukon kívül más világokról nincsen tudomásuk, ezért nem is vágyakoznak a szóban forgó ismeretlen világ után.

Volt a gyülekezetünkben egy vak testvérnő, aki szeretett volna férjhez menni, ezért bemutattuk őt egy testvérfiúnak, aki szintén vak volt. Meg kellett ismerkedniük, de nem tudták, hogyan kezdjék. Mivel nem látták egymást, ezért úgy mutattuk be őket egymásnak, hogy meg tudják érinteni egymás kezét és arcát. Arra is sok alkalmat adtunk, hogy beszélgethessenek egymással. Amikor egymás

életéről beszéltek, nagyon sok szomorú történetet mondtak el egymásnak. A testvérnő elmondta, hogy amikor a szülei megtudták, hogy vakon született, meg akarták ölni őt. Időnként bezárták egy szobába, és négy-öt napon keresztül enni sem adtak neki. De szerencsére sikerült túlélnie. Nem tudta, hogy a szülei miért bánnak vele így. Először azt hitte, hogy hozzá hasonlóan mások sem látnak, de amikor elkezdett iskolába járni, lassan megértette, hogy milyen is lehet látni. Igen elcsodálkozott.

A gyülekezetünkben van még egy vak testvér, aki 25 éves korában vakult meg, egy baseball mérkőzés közvetítése közben. A labda eltalálta az egyik szemét. A látása egyre homályosabbá vált, mindkét szeme romolni kezdett, végül fokozatosan elveszítette mindkét szeme világát. Ma már egyáltalán nem lát. Nagyon szeretne újra látni, hiszen ő pontosan tudja, hogy milyen is látni. Aki soha nem látott, ezért nem tudja, hogy milyen látni, az nem is vágyik rá.

Egy napon, amikor Jézus Bethsaidába érkezett, az emberek egy vakot vezettek hozzá:

„Mester, kérünk Téged, tedd azt, hogy ez lásson!”

A vak embert állandóan vezetni kellett valakinek. Mi történik, ha egy vak ember visszanyeri a látását, miben változik az élete? Ha a vak ember kérte volna Jézustól, hogy adja vissza a látását, azonnal visszakaphatta volna, de sajnos még kérni sem tudta:

„Jézusom, szeretnék újra látni!”

Hogy miért? Mert születése óta vak volt, ezért fogalma sem volt róla, hogy mit is jelent látni. Nem tudta, hogy mit kell kérnie, hiszen soha életében nem látott. A körülötte élő embereket viszont annál inkább aggasztotta az állapota, ezért Jézus vezették őt.

Hasonlóképpen élnek azok az emberek is, akik egyszer sem látták a hit vagy Isten világát, ezért eszükbe sem jut azt kérni:

„Atyám, szeretném látni az országodat! Atyám kérlek, töröld el a bűneimet!”

Ha Istenhez fordulnának segítségért, egy teljesen új világ tárulna eléjük, de sajnos nem tudnak Hozzá fordulni.

Most térjünk rá János Evangéliuma. 4. fejezetének 9-10. versére:

„Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” (Ján. 4, 9-10)

Jézus a forrásnál a samáriai asszonyra várt. Jézus már akkor ismerte őt és várt rá, amikor az asszony még nem is találkozott Jézussal. Az asszonynak fogalma sem volt róla, hogy mi fog történni vele a forrásnál. Ugyanúgy, mint máskor, odament a forráshoz, hogy vizet merítsen, és szomját oltsa. Nos, Jézus azt kérte tőle, hogy adjon neki vizet. Valójában nem a víz miatt szólította meg őt, mert ha tovább olvassuk a verseket, látni fogjuk, hogy Jézus egyáltalán nem kapott vizet az asszonytól. Jézus azért kért vizet, hogy felkeltse az asszony figyelmét, és rávilágítson, hogy semmilye sincs, amit adhatna. A következőre szeretne volna megtanítani őt:

„Az igazi víz, amit keresel, nálam van.”

Jézus fel akarta fedni az asszony sivár és kietlen szívét. Nos, mit mondott erre az asszony?

„Te zsidó ember vagy! Zsidó létedre, hogy kérhetsz egy samáriaitól vizet?”

Jézus valóban, teljes megjelenésében olyan volt, mint egy zsidó, ezért hitte az asszony, hogy Jézus csak egy egyszerű zsidó. Azt gondolta, amit látott. Mivel akkoriban a zsidók nem álltak szóba a samáriabeliekkel, azt gondolta magában: 'Ugyan mi köze ennek az embernek énhozzám?' Úgy vélte, hogy semmi köze sincs Jézushoz, ahhoz a Jézushoz, aki fáradt lábaival éppen miatta jött, mert szerette őt. De ha valóban így lett volna, akkor mégis mi vezethette arra, hogy ilyen gondolatai támadjanak? Nézzünk utána Márk Evangéliumának 5. fejezetében:

„És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarénusok földére. És amint a hajóból kiméne, azonnal elébe méne egy ember a sírboltokból, akiben tisztátalan lélek volt.” (Márk 5, 1-2)

Jézus átkelt a tengeren, és a Gadarénusok városába érkezett. Márk Evangéliumában, a 4, 35 ez áll:

„Azután monda nékik azon a napon, amint este lőn: Menjünk át a túlsó partra.”

Az említett túloldal a Gadarénusok városát jelenti, azt a várost, melyről Jézus a Márk Evangéliuma 5. fejezetének első versében beszélt. Vajon miért kellett Jézusnak átkelnie arra az oldalra? Nos, éppen ott élt egy ördögös ember. Jézus azért kelt át a tengeren és ment be a Gadarénusok városába, hogy találkozzon vele. Az ördögös ember nem a saját, hanem a Sátán akaratát volt kénytelen követni, ugyanis tisztátalan lelkek irányították az életét. (Ezért hívták Légiónak.)

„Akinak lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötöni. Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva.” (Márk 5, 3-5)

A tisztátalan lélek parancsolta ezeket a cselekedeteket. A mi életünkbe beavatkozó tisztátalan lelkeknek sokféle formája van. Attól függetlenül, hogy ezt észreveszik, vagy sem, az emberek ezeknek a tisztátalan lelkeknek az akarata szerint élnek. Ha azt mondják az embereknek, hogy kora reggel menjenek a gyülekezetbe Isten Igéjét hallgatni, senki nem fog elmenni. De ha azt mondják, hogy reggel 4 órakor keljenek fel pénzt keresni, már indulnak is. Ha azt a szót hallják, hogy pénz, azt sem bánják, ha egész éjjel dolgozniuk kell is. A szerencsejátékosok azzal sem törődnek, ha az éjszakák egymást követik. A pénz uralja az életüket. A mi életünket is hasonlóan erős hatások befolyásolják. Jézus azért ment abba a városba, hogy az ott élő embereket kiszabadítsa a rájuk nehezedő, erős hatást gyakorló dolgok rabságából. Olvassuk tovább az 5. fejezet 6. versétől:

„Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borula, És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem.”

Az ördögös ember Jézus elé borult, majd így szólt:

„Mi közöm nékem te veled?”

Ám ezek a szavak nem az ő szavai voltak, hanem a Sátáné, aki nem akart kimenni belőle. A Sátán azt a gondolatot ültette az ember fejébe: 'Jézus és te közötted nincs semmi kapcsolat.'

Most térjünk vissza János Evangéliumának 4. fejezetéhez, és foglaljuk össze az asszony szavait.

„Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?!”

Az asszony szívében az a gondolat élt, hogy Jézusnak semmi köze sincs hozzá. A következőt érezte Jézus iránt, aki azért ment hozzá, mert szerette őt:

„Nekem Jézushoz nincs semmi közöm.”

Ez a gondolat nem az asszonytól, hanem a Sátántól származott. Ám Jézus folyamatosan beszélt az asszonyhoz, hogy behatoljon a gondolataiba:

„Felele Jézus és monda neki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és, hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.”

Ha a vakon született ember Jézushoz ment volna, és azt kérte volna, hogy láthasson, akkor számára egy egészen új világ nyílhatott volna meg. Hasonlóképpen, ha ez az asszony Jézustól élő vizet kért volna, Jézus adott volna neki élő vizet, ami után soha többé nem szomjazott volna meg. De sajnálatos módon, az asszony nem tudta, hogy kivel beszélget, ezért eszébe sem jutott, hogy

Jézusnál érdeklődjön róla. A János Evangéliuma 4, 10 versében található Igében felismerhetjük, hogy Jézus nagyon aggódott az asszonyért.

„Te még csak kérni sem tudsz tőlem!”

A samáriai asszony ugyanis nem ismerte Jézust.

János Evangéliumában, a 17, 3-ban a következő megállapítás található:

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”

Az Írásban az áll, hogy az örök élet nem a hitből, hanem az „ismeretből” származik. Nem azt mondja, hogy higgyünk Jézusban, hanem azt mondja, hogy ismerjük meg Őt.

Ön miért nem tud hinni Jézusban vagy Istenben? Azért, mert nem vesz tudomást róla. Az emberek kételkedése abból fakad, hogy ha Istenről hallanak, egyszerűen túllépnek rajta. Amennyiben Jézust egész pontosan megismernék, úgy egész biztosan hit alakulna ki a szívükben. De sajnos a Sátán pecséttel zárta be az emberek szemét, hogy ne kereshessék Istent. Noha az asszony éppen a Teremtő előtt állt, mégsem tudott élő vizet kérni tőle. Ez nagyon-nagyon szomorú dolog.

Nincsen semmi, amivel vizet lehetne meríteni

„Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?”

Amikor Jézus felajánlotta az asszonynak az élő vizet, ő így felelt:

„Ahhoz, hogy vizet meríts nekem a forrásból, vödörre lenne szükséged, de neked nincs vödöröd. Hogy tudnál nekem vizet meríteni?”

Vajon az élő víz, amit Jézus az asszonynak akart adni, a forrásból eredt? Nem, ugyanis az az élő víz, amit Jézus az asszonynak akart adni, rendkívül távol volt az asszony gondolataitól. Az asszony Jézus szavát a saját gondolatán keresztül hallgatta.

Sajnálatos módon az emberek a saját gondolatukon keresztül hallgatják Jézus hangját, ezért Jézus szava különösnek tűnik számukra, folyton félreértik. De akkor milyen feltételekre van szükségünk ahhoz, hogy vizet nyerjünk? Elsősorban szükség lenne valakire, aki vizet merít. Második feltételként szükség van egy vödörre. Amikor valamit szeretnénk megvalósítani, a gondolatainkban elkezdjük

keresni a megfelelő feltételeket. Szerintünk a boldogság eléréséhez szükség van bizonyos feltételekre. Így gondolkodunk:

„Ha majd ezt is, az is elérem, boldog leszek. Ha ezek meglesznek, elégedett leszek.”

A világban élve, mindenről a testünk érzékszerveivel nyert tapasztalatok alapján alkotunk véleményt. De amit Isten akar adni nekünk, az egész más természetű. Mivel Isten teremtet, neki nincs szüksége megfelelő körülményekre. Mikor szoktak kétségbe esni az emberek? Az előző írá somban a fiamról beszéltem. Az orvos azt mondta, hogy a fiam meg fog halni. Más szóval, az életben maradásának nem voltak meg a kellő feltételi. Ahhoz, hogy életben maradjon, a betegségének meg kellett szűnnie. Ehhez szükség volt arra a gyógyszerre, amely meg tudja gyógyítani a betegségét. Szükség volt továbbá egy képzett orvosra is, aki ezt a gyógyszert alkalmazni tudja. Hasonlóképpen cselekszünk mi is, amikor egy reményteljes élet megfelelő feltételeit keressük. Amennyiben ezeket mégsem találjuk meg, úgy kétségbe esünk.

Mindenesetre Isten nem így munkálkodik. Isten az Ő Igéje által munkálkodik. Ő a semmiből hívja elő a dolgokat. Azokban az Igékben, melyeket kimond, már minden feltétel adott. Ha Jézus azt mondja:

„Én az élő vizet adom neked.” – abban az Igében már benne van minden feltétel ahhoz, hogy megkaphassuk az élő vizet. Történetünkben az asszony a saját módján kereste a megfelelő feltételeket, hogy élő vizet kaphasson. Egészen mostanáig mi is a megfelelő feltételeket kerestük. A testünknek élünk, annak kívánságaitól vezérelve. Isten munkálkodásának feltétele Istenben rejlik. Ez a mi szemünkkel nem látható. Mi csak elfogadjuk ennek tényét. A samáriai asszony a saját gondolatai alapján vélekedett Jézusról.

„Egyáltalán, hogy ajánlhatja fel nekem az élő vizet, amikor vödör sincs nála, hogy merítsen? Ennek nincs semmi értelme.”

Az asszony gondolatai nagyon távol voltak attól a világtól, amelyről Jézus beszélt. Olyan irányba vezettek, hogy végül teljesen eltértek Jézus gondolataitól. Vajon hogyan válhatott ilyenné a samáriai asszony szíve?